

Любимото утешение на стареца Паисий

Един от бележитите боговидци на Светото Православие на 20 в., старецът Паисий Светогорец (1924-1994), обичал да се обръща към идващите при него поклонници с едно особено утешение: “Бог не допуска да стане никакво зло, ако не предстои от него да произлезе някакво добро, или поне да бъде възпряно едно по-голямо зло!” (Йеромонах Исаак „Животът на стареца Паисий Светогорец“, стр. 343) Тези негови слова са плод не само на горчивия му духовен опит, но преди всичко са „откровение свише“ от Духа Светаго и носят печата на истинско богооткровение. Те звучат като екзистенциална формула на утеха и наставление в криволичещите пътеки на всяка търсеща душа. Изцяло са относими и повече необходими със своята достъпност и приложимост към трескавия ритъм на съвременните хора. Повече от всякога в историята ние, децата на настоящото време, сме подлагани на толкова много и различни изкушения от всякакъв характер. Всеки от нас усеща болезнено тътена на връхлитащите дни и е потопен в жестоките стихии на света. Затова словата на стареца звучат не просто като горчива диагноза, а като рецепта за всяка конкретна житейска ситуация и дълбоко лична драма. В творенията си атонският подвижник дава няколко примера със себе си и един от тях е особено показателен.

Когато един ден рано призори тръгнал към столицата на Атон – Карея, за да предаде личната си кореспонденция, по пътя срещнал мулетаря на острова, който разнасял книги и вещи из многото манастири и скитове в околността.

Видял, че е в окаяно душевно състояние, с обърнати дисаги и разпилени книги, и се е спрял да му помогне, воден от чисто човешко и християнско състрадание. Това го забавило и той с горчивина осъзнал, че точно този ден ще закъснее и едва ли ще може да стори замисленото. Въпреки това, след като помогнал на събрата си, продължил по пътя. Движейки се по него видял, че една отсечка напред е засипана с огромна маса прясна пръст и то в такава степен, че би затрупала всеки, който се опита да мине оттам. Тогава осъзнал, че с тази на пръв поглед случайна среща, Бог го е предпазил от ужасна неприятност. По-късно, когато пристигнал в столицата, го очаквала друга изненада. От пристанището съобщили, че корабчето от Уранополи се е забавило и ще пристигне в късния следобед. А именно то пренасяло изходящата и входящата кореспонденция на отците. Той отново благодарил на Бога и след като си починал от премеждието, изчакал корабчето да влезе в пристанището. Тогава предал своите писма и приел от съответните лица писмата, адресирани до него. После спокойно се отправил по обратния път.

Ние не знаем какво Бог е приготвил за всеки един от нас, но сме длъжни не само да го посрещнем, но и да го приемем достойно. Толкова често се оказваме в положението на невръстни деца, които трескаво искат нещо, но мъдрият им баща не им го дава, защото няма да им бъде полезно. И тогава ние тропваме с крачета, проплакваме, стискайки малките си юмручета, но в последствие разбираме, че всичко е за наше добро. Защото, ако би послушал незрялата ни воля нашият мъдър и любещ родител, това би ни попретило и дори погубило. Тогава осъзнаваме не само нашата нищожност, но и неговата правота. Затова сме длъжни да се смиряваме... Колкото повече, толкова по-добре. Защото Господ Бог в могъщото си познание и топла грижа за всеки един от нас внимателно преценява какво и в каква степен е допустимо и полезно. Не само съобразно великата цел на нашия живот – спасението на душите, там и отвъд, след нашето отминаване, но и дори тук в рамките на този видим свят, изпълнен с горчивина и дълбоки разочарования. Той не просто има план, а промисъл за всеки! По особено съкровен начин гледа на всяка една душа в дълбочина, в проекция, в развитие...

В Господнята молитва „Отче наш“ ние се молим поне един път на ден с това прошение – „Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята.“ А когато тя се проявява, и в явно несъответствие с нашата воля и в противоречие с личните ни планове, роптаем и се противопоставяме. Започваме да обвиняваме кого ли не и дори Него – Нашия Отец, и така си навличаме греха на гордостта и богохулството. Ключът за нашето разбиране е... да се смирим. Просто да наведем глава и да приемем, макар и с

неразбиране, но със свято послушание волята на Всемогъщия и Всемиловичивия. Тогава да потърсим Неговата сила в немоцта си и да издигнем плувналите си в сълзи очи към Небето. Това е най-трудното, но е единственото, което е спасително и избавящо от горчивите плодове на проявената ни гордост. Всичко друго е мисловни битки, душевни лутания и хаос, и води до отпадане на божията благодат. Печално отдалечаване от Бога в опита за лично благочестие в борбата с нестихващите проблясъци на гордостта и изтънченото себелюбие. А после връхлитат бесовете и опустошават храмовете на нашите души. Когато човек е неразумно млад не може да проумее странната логика на своя живот. Не се замисля за присъствието на Бог в своята лична траектория. Но когато натрупа така необходимия горчив опит и мине през горнилото на разочарованията, започва да осъзнава своето лично несъвършенство и почти пълна слепота за своето собствено бъдеще. Блажени мигове! Те носят зрънцата на мъдростта и са залог за бъдещото по-пълноценно осъзнаване. Единствено чрез тях ние идваме на себе си, „в себе си“, както блудния син, който разтърсен и опустошен се завръща при баща си и се хвърля в топлата му прегръдка. Всеки един от нас е изпадал в ситуация, след която се е обръщал назад и с въздишка на облекчение е изричал: „Господи, добре че тогава не ме послуша!“ Това е плод на нашето постепенно развитие и приемане на неизбежните уроци в суровата школа на живота. Но е белег и за наличието на наченки на смирение, които Бог ни е дал за осъзнаване на движението ни напред! Тогава Бог по мълчалив, но неумолим начин показва превъзходството си. Точно тогава Той поставя своя неумолим печат върху волята на всеки търсещ дух с тези кротки и тихи победи над личното ни себелюбие.

В живота си съм изживявал ужасни неща – раздели с любими хора, провалени планове, горчиви лични разочарования. Но те са допуснати от Бога, преди всичко за опомняне и вразумление заради проявената лична гордост, страсти и невъздържание. Но Той винаги ме е водил напред! Изпадал съм много пъти в на пръв поглед безизходни ситуации и разколебан съм изричал с трепет: „А сега, Господи, накъде?“ И в своята обърканост съм се молил, с плач и въздишка съм се отпуснал в Божията прегръдка и със сълзи на очи съм изричал: „Да бъде Твоята воля!“ Навеждал съм глава и не след дълго бурята е стихвала, тъмните облаци са изчезвали и е просиявало слънцето над главата ми. И то по такъв начин, че не само е осветявало пътя ми, но ме е стопляло с лъчите си. И тогава, притихнал, съм въздъхвал с облекчение: „Слава, Тебе, Боже!“ С останалата сила на наранената ми свободна воля съм избирал смирението като изход и път, който ме е водил до

тихото пристанище, където съм намирал дори повече, отколкото съм търсил. А после съм благодарил за всичко на Него и Светите му ангели! Затова всички ние, които сме тръгнали по тесния път към Царството Божие, да наведем глава пред Неговата Свята Воля и да осъзнаем, че трябва да Я приемем, не просто за да живеем вечно в Неговите селения, но и да намерим облекчение тук и сега в царството на болката!

pravoslavie.bg